

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Martiny Weissové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Česká televize**
se sídlem Na Hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M.,
se sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu,**
se sídlem Štěpánská 28, 111 21 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2020 čj. 3889526/20/2004-52522-105535

takto:

I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 7. 7. 2020 čj. 3889526/20/2004-52522-105535, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15 342 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou JUDr. Pavla Dejla, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění

[1] V souzené věci jde o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosince roku 2011, 2012, 2013 a 2014, ledna 2015, a prosince 2015 (úroky z prodlení) z daně doměřené na základě dodatečných daňových tvrzení podaných žalobcem bez výzvy správce daně. Jednalo se o televizní poplatky placené podle zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále

také jen „zákon o poplatcích“). Žalobci bylo prominuto napadeným rozhodnutím placení příslušenství daně ve výši 20 %.

[2] Žalobce v žalobě uplatňuje konkrétní žalobní body a domáhá se zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Nejprve poukazuje na to, že předmětem soudního přezkumu jsou i rozhodnutí správce daně týkající se samotné daně z přidané hodnoty (za zdaňovací období prosinec 2011 vedené zdejším soudem pod sp. zn. 6 Af 3/2019, za prosinec 2012 vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Afs 197/2019, za prosinec 2013 vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 170/2019, za prosinec 2014 vedené zdejším soudem pod sp. zn. 10 Af 18/2019, za leden a prosinec 2015 vedené zdejším soudem pod sp. zn. 10 Af 9/2018). Jednalo se o stanovení daně před novelou zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), č. 170/2017 Sb., v reakci na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 2016, C-11/15.

[3] V žalobě poukazuje na to, že nebylo jeho chybou výše stanovené povinnosti, když správce daně jej v minulosti ujišťoval, že vyčíslení daňové povinnosti bylo řádné. K pokynu Generálního finančního ředitelství GFR-D-21 ze dne 12. 2. 2015 (dále také jen obecně „pokyn GFR“) uvádí, že v něm upravené situace jsou pouze příkladné a nemohou postihnout všechny myslitelné situace, které mohl zákonodárce zamýšlet; důvodem prodlení byla nejasná a neúplná zákonná úprava, délka řízení, metodika, která k doměření daně vedla a je rozporná s cílem správy daní, žalobce nevidí účel a smysl úroku z prodlení v této věci. Dále namítá zneužití správního uvážení a aplikaci libovůle při posouzení žádosti a nedostatek důvodů rozhodnutí.

[4] Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí.

[5] Žalobce podal k vyjádření žalobce repliku, v níž setrval na svém právním názoru.

[6] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že k prodlení s úhradou daně došlo z ospravedlnitelného důvodu, neboť úrok z prodlení vznikl z daně doměřené na základě dodatečného daňového tvrzení podaného daňovým subjektem bez výzvy správce daně, pokyn GFR stanovil tomuto důvodu 20 %. Žalobce uvedl nejasné znění právních předpisů a metodiku doměření daně z přidané hodnoty vedoucí k rozporu s cílem správy daní, přitom ale opomněl zmínit obdobné dopady na další zdaňovací období vypořádávaných roků, těmi bylo zejména přiznání a vyplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně (resp. úroku z vratitelného přeplatku). Žalobce tak působení stejné skutečnosti v jeho prospěch kvituje (jemu vyplacený úrok), zatímco v jeho neprospěch odsuzuje (na něm požadovaný úrok). Tyto situace nelze posuzovat jednostranně, ale vyváženě ve všech souvislostech. Za situace, kdy např. přiznané úroky z prodlení za období červenec až listopad roku 2011 zjevně přesahují úroky požadované (prosinec 2011), nelze považovat jejich jednostranné snížení prominutím za ospravedlnitelné. Rovněž metodika doměření daně z přidané hodnoty vedoucí k rozporu s cílem správy daní nelze považovat za ospravedlnitelný důvod vzniku prodlení, neboť se nejedná o zvolenou

metodiky, nýbrž o zákonný postup zcela v souladu s ustanoveními zákona o dani z přidané hodnoty (ust. § 76 odst. 9 zákona).

[8] Soud z úřední činnosti a z veřejně dostupných zdrojů (www.nssoud.cz) ohledně napadení dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty zjistil následující. Věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 Af 3/2019 (prosinec 2011) – nevyřízeno a spojeno s 9 Af 47/2018, věc nevyřizuje soudní oddělení 6 Af, věc vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 197/2019 (prosinec 2012) – zastaveno řízení o kasační stížnosti podané Odvolacím finančním ředitelstvím proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 3 Af 11/2017 - 195, tímto rozsudkem bylo rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, věc vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 170/2019 (prosinec 2013) – vydán dne 30. září 2021 rozsudek Nejvyššího správního soudu pod čj. 2 Afs 278/2020-37, kterým byla zamítnuta kasační stížnost Odvolacího finančního ředitelství, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2020, čj. 8 Af 11/2017-236, bylo rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení; věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 Af 18/2019 (prosinec 2014) – věc nerozhodnutá; věc vedená zdejším soudem pod sp. zn. 10 Af 9/2018 (leden a prosinec 2015) – rozsudkem ze dne 14. července 2021 pod čj. 10 Af 9/2018-107, rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, řízení o kasační stížnosti Odvolacího finančního ředitelství bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. října 2021, čj. 2 Afs 250/2021-53, zastavena z důvodu zpětvzetí kasační stížnosti.

[9] V době rozhodování zdejšího soudu tak byla rozhodnutí o doměření daně za zdaňovací období prosinec 2012, prosinec 2013, leden a prosinec 2015, zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Nerozhodnuté zůstávají žaloby u zdaňovacích období prosinec 2011 a prosinec 2014.

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[11] Podle ust. § 259b daňového řádu: „(1) Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. (2) Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. (3) Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.“.

[12] Podle části III. 3. A. odstavce 7 pokynu GFŘ: „Generální finanční ředitelství uvádí skutečnosti zakládající ospravedlnitelný důvod prodlení a stanoví jejich procentuální vyjádření: ... 7. Úrok z prodlení vznikl z daně doměřené na základě dodatečného daňového tvrzení podaného daňovým subjektem bez výzvy správce daně 20 %“.

[13] Z hlediska právního posouzení institutu úroku z prodlení se jedná o příslušenství daně (ust. § 2 odst. 5 daňového řádu). Důvodová zpráva k tomuto ustanovení uvádí, že postup při správě příslušenství daně sleduje stejný osud samotné daně s výjimkou pořádkové pokuty a nákladů řízení. Pokud podle názoru soudu dojde ke zpochybnění vlastní výše daně, pak bez dalšího je zpochybněno i její příslušenství, zde úrok z prodlení. Pokud pak je zpochybněn úrok z prodlení, musí být zpochybněno i rozhodnutí o jeho prominutí, neboť to vychází z výše tohoto úroku z prodlení.

[14] V této souzené věci doposud byla zpochybněna výše daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2012, prosinec 2013, leden a prosinec 2015, u soudu dosud zůstávají nerozhodnuty žaloby na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2011 a prosinec 2014. Již zpochybněná zdaňovací období podle názoru soudu stačí k tomu, aby soud zrušil i napadené rozhodnutí, neboť se opírá o tato rozhodnutí. Je pravda, že soudy byla zrušena pouze napadená rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvolání žalobce, nikoliv samotné dodatečné platební výměry, vyměřená daň je tak stále splatná. Nicméně došlo k výraznému zpochybnění výše této daně a do doby, než bude její výše postavena najisto, nutno podle názoru s výpočtem příslušenství daně vyčkat do tohoto konečného stanovení daně.

[15] Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s.).

[16] Pro úplnost soud uvádí, že se k dalším žalobním bodům vyjádří pouze obecně, aby vyčerpал důvody podané žaloby. Nejedná se však o závazný právní názor ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno z jiného důvodu.

[17] Je nutné přisvědčit žalobci, že žalovaný zcela nevyčerpал jeho odvolací argumentaci, pokud omezil posouzení důvodnosti jeho žádosti o prominutí pouze na pokyn GFŘ, z něž lze využít pouze shora uvedené prominutí ve výši 20 %. V tomto směru soud poukazuje na to, že pokyn GFŘ stanovuje určité typové situace, kdy jej lze aplikovat, což se v daném případě stalo, nelze však pominout, že všechny možné situace jím nemohou být pokryty, což sám tento pokyn ve svém čl. I. ani nestanoví. Stále tak zůstává při posouzení žádosti zákonná podmínka „ospravedlnění okolností daného případu“, což nelze redukovat pouze na situaci uvedenou v čl. III. 3.A. odst. 7 pokynu GFŘ, který upravuje situaci, kdy úrok vznikl z dodatečného daňového tvrzení bez výzvy správce daně. Zákonné vymezení podle ust. § 259b odst. 2 daňového řádu je podle názoru soudu širší, a pokud daňový subjekt uplatňuje jiné důvody, musí je správce daně rovněž posoudit, což podle názoru soudu v daném případě správce daně zúžil a redukoval na jediný důvod, jímž je úrok z prodlení na straně daňového subjektu a správce daně. Ani tato okolnost není uvedena v pokynu GFŘ, proto její aplikace by si v odůvodnění napadeného rozhodnutí zasloužila širší argumentační vypořádání, a to zejména za situace, že jediný zákonný důvod, o nějž se opírá, je odkaz na velmi obecné ustanovení daňového řádu týkající se hodnocení dokazování (v odůvodnění zmíněný odkaz na ust. § 8 odst. 1 daňového řádu). Podle názoru soudu takový postup není hodnocením dokazování či zjištěním skutkového stavu, ale právním důvodem, kterým je do tohoto řízení vsunována další podmínka, na kterou je posouzení žádosti o prominutí úroku z prodlení vázáno, a

která není přímo obsažena v právní normě. Takový závěr by tak podle názoru soudu měl být odůvodněn širěji.

[18] Žalovaný v další argumentaci uvádí, že postup správce daně nebyl zvolenou metodikou, ale zákonným postupem zejména podle ust. § 76 odst. 9 zákona o dani z přidané hodnoty. Takový odkaz soud rovněž nepovažuje za dostatečně vypořádávající argumentaci žalobce v podané žádosti, neboť toto zákonné ustanovení technicky upravuje přepočít novým koeficientem s promítnutím všech oprav. Jedná se tak o postup, jak vypořádat nové skutečnosti (opravy) za již vypořádaný rok, který však podle názoru soudu nic nestanoví o tom, čím argumentoval žalobce v žádosti - žalobce nezpochybňoval postup, jakým provede přepočít novým koeficientem, ale postup správce daně, kdy plnění uskutečněná v přecházejících zdaňovacích obdobích klasifikoval jako plnění, která nejsou předmětem daně, avšak zcela totožná plnění, která byla uskutečněna až v následujících (dosud nedoměřených) zdaňovacích obdobích podle žalobce nesprávně klasifikoval jako plnění osvobozená bez nároku na odpočet (srov. část 4 žádosti žalobce).

[19] Bez ohledu na tato konkrétnější posouzení provedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí soud poukazuje na to, že podle jeho názoru zůstala nevypořádána hlavní argumentace žalobce v podané žádosti, kdy je zjevné, že v daném případě se nejednalo o žádnou typovou žádost vzešlou z běžné podnikatelské činnosti, ale o posouzení několik let sporné otázky charakteru televizních poplatků ve vztahu k jejich daňovému statusu. Proto podle názoru soudu vypořádání této žádosti nelze omezit pouze na pokyn GFŘ nebo nepřiliš vyargumentované odkazy na poměrně obecná ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty nebo daňového řádu. I pokud by soud nezrušil napadené rozhodnutí pro důvod uvedený shora, musel by tak učinit i z důvodu nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí ve smyslu nedostatečných důvodů pro rozhodnutí.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci měl úspěch žalobce, má právo na náhradu nákladů řízení, která se sestává ze zaplaceného soudního poplatku (3 000 Kč), a z odměny za zastupování advokátem ve výši podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Hodnota úkonu je 3 100 Kč, režijní paušál činí 300 Kč. Soud přiznal 3 úkony a 3 režijní paušály (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u ústního jednání dne 16. 12. 2021). Soud nepřiznal jako úkon repliku, neboť ta nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby nutná. Advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, soud tak odměnu a režijní paušál zvýšil o zákonnou sazbu této daně ve výši 21 %. Konkrétní výpočet nákladů řízení je následující: odměna - 3100 Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 13200 Kč, DPH 21% : 2142 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 15342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. prosince 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu